

Efter Verdenskrigens Afslutning fremkom den kinesiske Regering i Forbindelse med Kravet om Toldautonomi med Hensstillinger om de interesserede Magters Tilslutning til foreløbige Forhøjelser af Toldsatserne. Det kinesiske Toldspørgsmaal blev taget op til Behandling paa den internationale Konference om Rustningernes Begrænsning, der fandt Sted i Washington i Slutningen af 1921 og Begyndelsen af 1922, og i hvilken deltog de Forenede Stater, Belgien, Frankrig, Holland, Italien, Japan, Kina, Portugal og Storbritannien. Fra kinesisk Side blev der fremsat Ønsker, der gik ud paa at komme bort fra de traktatmæssig bundne Toldsatser og i Stedet erhverve fuld Uafhængighed med Hensyn til Toldlovgivningen. Resultatet af Forhandlingerne blev Undertegnelsen af en Traktat den 6. Februar 1922 vedrørende Revision af den kinesiske Toldtarif o. lign. Emner. Denne Traktat gik i Hovedsagen ud paa, dels, at der skulde foretages en ny à jour-Føring af Toldsatserne, saaledes at de faktisk gennemsnitlig kom til at indbringe 5 pCt. af Værdien, dels, at der skulde afholdes en speciel Konference med den Opgave at forberede Afkæffelsen af de kinesiske indenlandske Vareafgifter, der er kendt under Navn af Likin, samt at træffe Bestemmelse om en foreløbig Tillægsafgift til Indførselstolden udgørende i Almindelighed $2\frac{1}{2}$ pCt. af Værdien og for Luksusvarer indtil 5 pCt. af Værdien.

Traktaten blev senere tiltraadt af flere Magter, bl. a. Danmark, og den danske Regering var repræsenteret saavel i den Kommission, der førte 5 pCt.-Satserne à jour, som paa Specialkonferencen, der af forskellige Grunde først aabnedes i Oktober 1925 i Peking.

Paa Grund af de urolige indrepolitiske Forhold i Kina naaede Konferencen ikke at tilendebringe sit Arbejde eller vedtage definitive Overenskomster. I Forsommeren 1926 blev Møderne udsat uden senere at blive genoptaget.

Konferencen havde imidlertid vedtaget en Resolution, ved hvilken Kinas Toldautonomi i Principet anerkendtes, og det fremgik

af Forhandlingerne, at der var Mulighed for at opnaa Enighed om en Ordning, hvorefter Kinas Toldforhold til Udlandet skulde udvikle sig i tre Stadier: 1) *Washington-Programets Periode*, hvor de hidtil gældende Toldsatser skulde være i Kraft med de ovenfor nævnte Tillæg; 2) de højere *midlertidige Toldsatser Periode*, hvor en Toldtarif indeholdende Satser udgørende fra $2\frac{1}{2}$ — $27\frac{1}{2}$ pCt. af Værdien skulde gælde; 3) *Toldautonomiens Periode*.

Konferencens principielle Anerkendelse af Toldautonomien var, selv om den ikke var retlig bindende for Magterne, af ikke ringe politisk Betydning i Betragtning af, at Toldautonomien var et af den kinesiske nationale Bevægelses Hovedkrav. I Efteraaret 1926 indførte Nationalistregeringen i Kanton Ekstratold, svarende til Washington-Tillægssatserne, og efter at Storbritannien ved det ovenfor nævnte Memorandum af 18. December 1926, der fik Tilslutning fra de øvrige Traktatmagter undtagen Japan, havde givet sit Samtykke til, at disse Tillægssatser opkrævedes alle Vegne i Kina, uden at der, som forudsat af Specialkonferencen, opstilledes Betingelser med Hensyn til Anvendelsen af de forøgede Toldindtægter, indførtes Tillægssatserne og saa i de Peking-Regimet underlagte Havne. Iøvrigt udstedte saavel Peking- som Nationalistregeringen ensidige Erklæringer om Toldautonomiens Indførelse.

Imidlertid lykkedes det efter Nationalistregeringens Sejr at opnaa først de Forenede Staters og derefter i hurtig Rækkefølge de øvrige Magters (undtagen Japans) traktatmæssige Anerkendelse af Kinas Toldautonomi. Den nye autonome kinesiske Toldtarif, der svarer til et paa Specialkonferencen drøftet Forslag til de *midlertidige Toldsatser*, har under disse Omstændigheder kunnet træde i Kraft den 1. Februar i Aar, idet Japan, uden at have afsluttet nogen ny Traktat med Kina, har givet sin Tilslutning til disse Toldsatser Ikrafttræden.

Jurisdiktionsspørgsmaalet. De extratoriale Rettigheder, som Hovedparten af Udlændinge i Kina, herunder danske Stats-